

Aksel Jensen: Efter de Udtalelser, der nu er fremsat af den højtærede Minister, finder jeg ikke Anledning til at gøre mange Bemærkninger. Til det ærede Medlem Hr. Stauning, der talte om, at Lovforslaget var overflødigt, ja, maaske skadeligt, vil jeg gerne sige, at derom vil der naturligvis være delte Meninger. De mange Udtalelser, der er faldet i Dag, synes mig at vidne om, at det er ønskeligt, ja, nødvendigt, saa snart som muligt at komme til en endelig Ordning, og jeg tror ogsaa, det er nødvendigt, at Landmandsbankens Forhold bringes i Orden ikke alene for Bankens og for Statens Skyld, men ogsaa for Erhvervslivets Skyld. Det er klart, at hvad enten der forhandles her i Rigsdagen, eller Forhandlingerne føres udelukkende gennem Ministeriet, vil der vedblive at være større eller mindre Uro om Landmandsbanken, indtil den endelige Ordning er truffet. Denne Uro maa bringes ud af Verden saa snart som muligt, og jeg tror, at de tre Partier er enige om, at der maa tilvejebringes en ny Ordning, saa at Socialdemokratiet er ene om at ønske, at Udgangen skal blive Oprettelsen af en Statsbank.

Regeringen mener ikke, at Spørgsmaalet lader sig løse i Øjeblikket. Saa vel Regeringen som det Parti, jeg tilhører, har ønsket, at vi allerede i indeværende Samling kunde komme til en endelig Ordning, men det har altsaa ikke kunnet lade sig gøre, og det, der nu sker, er, at man tilbyder Rigsdagen at være med til at fastlægge Hovedlinierne i den kommende Ordning. Jeg mener, at dette er hensynsfuldt overfor Rigsdagen, men det er jo ikke alting, der paaskønnes i det Omfang, man kunde ønske. Det synes ikke, som om Rigsdagen paaskønner, at den faar Lejlighed til at være med til at fastlægge disse Hovedlinier; men Rigsdagen maa naturligvis selv bestemme, i hvor høj Grad den vil deltage i disse Forhandlinger, eller om den ønsker, at Regeringen alene skal forberede Ordningen, og saa Rigsdagen først bagefter siger sin Mening derom. Regeringen er selvfølgelig villig til at foretage de Arbejder, der er nødvendige, men jeg synes altsaa, det er et rimeligt Hensyn, der her vises Rigsdagen ved at give den Lejlighed til at udtale sig og fremsætte de Ønsker, som maatte næres.

Naar det ærede Medlem Hr. Stauning siger, at Rigsdagen ved dette Lovforslags Vedtagelse vilde fraskrive sig Indflydelse, vil jeg sige: absolut nej; jeg mener tværtimod, at Rigsdagen her faar Lejlighed til at være med til at fastlægge Retningslinierne, og senere vil den saa faa Lejlighed til at træffe endelig Bestemmelse om, hvordan

Ordningen skal være. Dette betragter jeg som noget saa selvfølgeligt, at jeg anser enhver Paastand i modsat Retning for at være urimelig.

Det ærede Medlem Hr. Stauning henviste til den Tale, som Venstres Ordfører, den nuværende højtærede Finansminister, i Efteraaret holdt ved Finanslovbehandlingen, og paastod, at den højtærede Finansminister da havde fremsat stærke Bebrejdelser overfor den daværende Statsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, og at han havde slaaet i Bordet overfor ham. Dette er en ganske urigtig Paastand, og jeg synes derfor, det kan være af Interesse at citere de Udtalelser, som den Gang blev fremsat af Venstres Ordfører, den nuværende højtærede Finansminister.

Han udtalte den 14. Oktober 1926 Sp. 197: „Ved Behandlingen af Lovforslaget om Forlængelsen af Landmandsbankens Garanti blev det paalagt Ministeriet at forberede en Afvikling af Landmandsbankens Forhold. Fra mange Sider i Erhvervslivet er der, tror jeg, et saare berettiget og levende Ønske om, at denne Afvikling ikke maatte være alt for langt borte, og jeg vil rette det Spørgsmaal til den højtærede Erhvervsminister, hvor vidt disse Forarbejder er fremskredet.“

Det er det, som i det ærede Medlem Hr. Staunings Mund bliver til et Slag i Bordet, til en meget stærk Bebrejdelse. Jeg synes, det var et meget beskedent Ønske, som da blev fremsat fra Venstres Side. Og naar man kender den højtærede Finansminister, ved man jo ogsaa, at han er en mild og venuesæl Ordfører for Partiet, og at det ganske vilde stride mod den højtærede Finansministers Natur at komme med saa kraftige Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Stauning før paastod han var kommet med.

Det ærede Medlem Hr. Stauning erkendte selv, at der ved en Ordning af Landmandsbankens Forhold er store Vanskeligheder at overvinde, han fremhævede selv en lang Række forskellige Spørgsmaal, som skulde bringes til Løsning, og det ærede Medlem forstaaer maaske bedre end de fleste, hvor besværligt det er at overvinde disse Vanskeligheder.

Nu vil det ærede Medlem paastaa, at hele Ansvaret for Landmandsbankens Ordning var Venstres og Finansminister N. Neergaards. Jeg finder ikke Anledning til at tage en Drøftelse op om disse Spørgsmaal, men vil alligevel gerne fastslaa, at Socialdemokratiet som saadant ikke kan løbe fra sit Ansvar; det har et lige saa stort